

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МИНИСТЪР НА ТРАНСПОРТА, ИНФОРМАЦИОННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ И
СЪОБЩЕНИЯТА

Министерство на транспорта,
информационните технологии и съобщенията
София 1000, ул. "Дякон Игнатий" №9, тел. 9 09/603 568 662 650
Reg. №. 02-00-13/110617
Дата

ДО

Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Вх. №. КД-753-03-14
Дата 22.06.2017 г.

Относно: *Законопроект за изменение и допълнение на Административнопроцесуалния кодекс*

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласува проекта на Закон за изменение допълнение на Административнопроцесуалния кодекс със следните бележки и предложения:

1. По § 4, относно член 18а. Въведеният принцип за електронното призоваване и съобщаване на книгата по административната преписка може да доведе до нарушаването на правото на защита на гражданите в административния процес.

Принципът е напълно оправдан по отношение на органите от обществения сектор и юридическите лица, но може да се яви прекомерна мярка по отношение на определена категория граждани, които поради възраст, здравословно състояние (например – увреждания на слуха, говора, зрението, основни двигателни функции), имуществено състояние и степен на грамотност, включително – техническа и дигитална, могат да се явят лишени от ефективна правна защита в административния процес. От една страна – в ал. 6 е посочено, че гражданите са длъжни, участвайки в производството, задължително да посочат адрес на електронна поща или мобилен телефон. На следващо място е посочено, че посочването е в зависимост от това дали гражданите „разполагат с такива“. В ал. 8, е регламентирано, че до традиционното връчване по действащия кодекс – на последния адрес, се прибегва, само когато страната не е била длъжна да посочи електронен адрес (а в ал. 6 е задължена винаги). С оглед избягването на противоречиво тълкуване следва да се посочи, че липсата на адрес на електронна поща и/или мобилен телефон освобождава страната от задължение да посочи такъв и следователно – призоваването ще е само по последен адрес по смисъла на ал. 8, във връзка с ал. 6.

Задължават се също така гражданите да имат определени настройки на системата за електронна поща или системата за SMS известяване. Въпросът, който може да възникне е, тъй като електронната поща и телефонният номер обичайно се ползват от гражданите не само в качеството им на участници в процеса, изискването за такива автоматични настройки (например по отношение на електронна поща) извън тези за

целите на Кодекса, не въздейства ли прекомерно върху личната сфера и личния им живот.

В допълнение, електронното призоваване на гражданите чрез повикване към мобилния им номер би могло да бъде допълнителна възможност (сценарий) за измамно въздействие върху възрастни хора с престъпни цели.

Препоръчваме да се обсъди възможността електронното съобщаване да е задължително за всички органи, организации, юридически лица и адвокати, но по отношение на гражданите да се въведе доброволното начало. Възможно е, алтернативно, задължителното призоваване на гражданите по електронен път да се отложи допълнително за определен преходен период, който да е достатъчен за натрупването на достатъчно положителни практики от прилагането на системата.

Използваното понятие „мобилен телефон“ следва да се замени с „мобилен (телефонен) номер“ и да се дефинира като „номер за повиквания чрез мобилна обществена електронна съобщителна мрежа“.

Бележките са съответно относими и към предложенията по чл. 137 от АПК

2. По § 6, т. 3, относно член 19б, ал. 5 (нова ал. 2). Текстът е неясно редактиран и дава възможност за тълкуване, че определянето на гражданин или организация като страна по административния договор с административен акт с допуснато предварително изпълнение, в хипотезата на неотложност и при посочените обстоятелства, е равносилно на сключване на административен договор, дори такъв да не е бил реално сключен. Подобно тълкуване би противоречало основната правна концепция, че договорът е съглашение между две или повече страни за създаване, уреждане или унищожаване на правна връзка между тях, тъй като не е ясно как и дали е получено съгласието на другата страна. Би се създадала колизия и с новосъздаваната разпоредба на чл. 19е, ал. 1, т. 1 и 4. Разпоредбата следва да се направи по-ясна, съобразно вложеното в нея правило за поведение.

3. По § 13, т. 2, относно чл. 21, ал. 5. Съгласно новото изречение второ „не са индивидуални административни актове волеизявленията, с които се обявяват условията за участие в състезателно производство по издаването на индивидуални административни актове“. Това правило би могло да се разглежда като противоречащо на чл. 19б, ал. 1 т. 1 от Закона за обществените поръчки и съответното въвеждано правило на акт на правото на Европейския съюз.

4. По § 22, т. 5, относно чл. 58, ал. 5.

Предвижда се деловодителят на административния орган да няма право да откаже регистрацията на декларацията, че на заявителят не е съобщен изричен акт в тридневен срок от изтичането на срока за произнасяне на административния орган и да е длъжен да регистрира съдържанието на индивидуалния административен акт, изразен чрез мълчаливо съгласие. Това предложение ще предизвика редица проблеми, като например как ще се процедира, ако декларацията не е вярна и това е лесно установимо чрез справка в деловодната система на административния орган. Не е уредена и хипотезата, при която административният орган е указал отстраняване на нередовности в заявлението – уточнение на противоречиви обстоятелства или липса на изискуеми данни, доказателства, с които само страната може да разполага и др. Спорно е дали искането за

отстраняването на нередовности е „изричен акт по заявлението“, доколкото с него не се решава въпросът, поставен в заявлението, но е отстраняването е необходимо за правилното развитие на административното производство. Предлагаме след думите „изричен акт“ да се добави „или указание за отстраняване на нередовности в заявлението за издаването на административния акт“.

Първите две изречения от ал. 5 са идентични с предлаганата нова ал. 2 и следва да отпаднат от проекта.

5. По § 24, относно чл. 61.

Считаме, че въведеното правило за незабавно публикуване на всички индивидуални административни актове на интернет страницата на административния орган за прекомерно. Индивидуалните административни актове могат да съдържат редица лични данни, чието публикуване в интернет пространството да наруши правата на гражданите и да е в противоречие с правилата на Закона за защита на личните данни. Масово издавани индивидуални административни актове често не представляват интерес освен за адресата на акта. Липсва период, в който актът да трябва да бъде публикуван, което може да се тълкува, че е недопустимо последващото му премахване от интернет страницата, дори и след достатъчно дълъг период (например – една година). Това изискване би могло да „задръсти“ интернет страниците на органите, издаващи множество актове. Предвид това, считаме, че текстът следва да отпадне.

6. По § 27, относно чл. 84, ал. 2. Въведеният преклузивен срок за оспорването на административен акт заинтересованите лица, на които не е съобщено за образуването на производството – два месеца от изтичането на срока за произнасяне, може да накърни правото им на защита, защото е възможно те да не узнаят за производството и за издаването на акта в посочения период.

7. По § 35, относно чл. 137.

Фикцията за узнаване на всички процесуални актове и действия по делото от страна по него, ако нейният адвокат не е изпълнил задължението си да извести Висшия съдебен съвет за електронния си адрес може сериозно да накърни правото на защита на страна по делото, представлявана от адвокат. Предвид това, да се обмисли последното изречение на ал. 2 да отпадне от проекта.

8. По § 46, относно чл. 168, ал. 8.

Текстът е неясен и предвижда отмяна на акта когато нарушението на административнопроизводствените правила е могло да доведе до друго решение в рамките на оперативната самостоятелност на административният орган. Същественото нарушение на административнопроизводствените правила е самостоятелно основание за отмяна на акта. Правилото следователно обхваща несъществени нарушения на тези правила, ако са „могли да доведат до друго решение в рамките на оперативната самостоятелност“. Възможността за друго решение не предполага неговата правилност и по-голяма уместност и освен това е вид намеса в оперативната самостоятелност на административния орган и правилността на административните актове, която не подлежи на съдебен контрол. Предлагаме текстът да отпадне от проекта.

9. Проектът съдържа редица правно-технически и редакционни неточности, които не са включени в настоящото становище.

С уважение,

Ивайло Московски

Министър на транспорта,
информационните технологии и съобщенията

